

OKTOBER 2011

Efter en kold september: tre dage med sol i slutningen af måneden og i starten af oktober. 25 grader, sommer. Jeg går ned på kirkegården, lægger mig på græsset.

Jeg må forklare—det er sommer i oktober. Jeg har sommerens løse bukser på. Sommerens bare arme. Jeg lægger mig på græsset, på maven, med en kind i græsset, højre eller venstre. Sommeren kommer tilbage, din krop føles nær og virkelig. En årstid går alt for stærkt, en dag går alt for stærkt. Er det grund til at holde fast eller give slip, jeg ved det ikke. En mand med en bred mund taler i telefon. Lad mig tale færdigt—

Igen og igen: tvivl. Og skråsikkerhed. Søvn er dyb, ting sker på bunden. Natten trækker ind i dagen som et frisktrykt billede trækker ind i modstående side i en bog, når bogen klappes sammen. Som en årstid trækker ind i en anden årstid. Som efterårets æbler, der er røde i frugtkødet under skallen, som havde de drukket af en rød regn, en rød dam, de var trillet ned i. Alle de billeder: som, som, som. Du gik fra mig, jeg er alene. Det er min fortælling.

1. oktober—sol og jeg er levende, næsten hel. Der er en flade i mig, der står åben for dig, for din indtrængen, jeg ligger på kirkegården, på vores sted, du kan komme når som helst. Du kan også ikke komme. Eller ikke komme alene. Jeg ligger fladt på maven med kinden mod græsset, og kan ikke falde længere. Skal jeg altid stå åben på den måde. Pludselig forpustet. Manden med den brede munds rolige stemme, brede smil. Kan man leve et helt liv i det smil, kan man elske og elske. Tanken om dig, kan jeg tage den med mig. Kan jeg blive så tryk ved tanken om din krop på min, som jeg kunne, da du virkelig lå der. Måske kan jeg virkelig. En kvinde læser en bog med ryggen mod en gravsten. Enhver bog er en gravsten. Mit hjertes kirkegård.

1. oktober—25 grader i luften, græsset på kirkegården er koldt, jorden er kold, duggen ligger til klokken halv to om eftermiddagen. Tre dage med sol og nu weekend—alle skal ud. Træerne kaster lange skygger, vi rykker sammen på plænen. Det ER ikke sommer, vi ER ikke sommerens forlængede arm strakt ind i efteråret, din kærlige sommerhånd. De lagner, vi hang op for vinduet for ikke at blive vækket for tidligt. Dine froterede lagner, dit drengeværelse. Jeg er dine døende planter i vindueskarmen. Jeg er de bøger, jeg har lånt dig. De rum, jeg ikke længere har adgang til, eller kun som gæst, de findes stadig, og hændelser finder sted i dem. Jeg holder ikke regnskab med mine elskere, og jeg burde ikke holde regnskab med dine.

Sommer i oktober. Solen gør mig svimmel, så meget kraft har den endnu. Mod slutningen af ugen: tilnærmelser til dig. I weekenden: forelskelse i en anden, lige meget hvem. Byen, himlen. Forfra hver uge gennem oktober under en lavere og lavere sol. Jeg er stadig DIN. Din krop er om mig hele tiden. En negl på venstre fod bliver lilla, så blå fordi jeg dansede i for små sko sidste weekend. Den negl er DIN, selvom du har til gode at se den. Der er en time til solen forsvinder bag træerne. Jeg tænker på en, der bor i Wien, på lyset i Wien lige nu, Wiens alléer, hvordan bladene falder der. Men han er en raslen i busken, DU er det store spøgelse på kirkegården. Jeg falder i søvn i solen, og i søvnen har jeg som i vågen tilstand en side åben og venter.

Den nyopgravede jord har en side åben og venter. Det kolde under buskene har en side åben og venter. Noget dødt varmes op og venter. Blodbøgen venter. Det røde i barken, det kobberfarvede i barken, det lilla i barken venter. Det grønne i vinløvet venter. Det grå mellem grenene venter. De stedsgrønne træers fugtige blå er beskæftiget med sig selv og har en side åben og venter. Det modvilligt opvarmede har en side åben og venter. Duggen i græsset har en side åben og venter. Duggen på asfalten har en side åben og venter. Guldregnens grene understøttet af stokke synker sammen og har en side åben og venter. Kastanjerne de ægte og de uspiselige på jorden og på grenene og på vej ned venter. Kobberbirken venter. Morbærtræet venter. Spidslønnen, ahornen, blåbælgen, vandgranen venter, er beskæftiget med sig selv og har en side åben og venter. Mandeltræet venter. Humlebøgen venter. Sukkerlønnen venter. Græssets jævne og græsgrønne venter. Den fugtige friskvendte jord venter. De nye buketter er beskæftiget med sig selv, har en side åben og venter. Silkehalerne i bærmispelen har en side åben og venter. Fuglenes kastagnetstemmer har en side åben og venter. Kisterne under jorden har en side åben og venter. De russiske gravsteder med hældende arme har en side åben og venter. De udtjente gravsten i et indhegnet område for udtjente gravsten er selvbeskæftigede og udtjente og venter.

Sollyset, som hænger i disen efter solen er væk, har en side åben og venter. De gule blade på græsset under et selskab vender en side åben opad og venter. Det ufremkommelige underjordiske vender en side åben opad og venter. Rodnettet venter, det vidt forgrenede sammengroede vender en side åben opad og venter. Noget levende køles ned under snebærbuskene og venter. Den fugtige luft bærer duft fra gravene og venter. Et lys ved en grav i en sekskantet lanterne har en side åben og venter. Poplernes stammer så høje så bladene skal falde så højt oppefra har en side åben mod lyset fra himlen og venter. Luften og de bløde strømme af luft der trods vindstille fører bladene i en ikke ret linje mod jorden venter. Mobiltelefonssignalerne når to, der taler med to et andet sted, passerer hinanden, har en side åben sammenfiltret og er selvbeskæftiget og venter.

Vi gik her i foråret en fugtig aften med en dis som denne, og gennem disen så vi kirsebærtræerne springe ud og drysse lyslilla blødt omkring sig, noget blødt som blev blødt fejet op af en gartner. Nu er solen væk og nu slår kulden tilbage fra mellem granerne og under buskene. Ny dug falder. De der lå i solen forsvandt med solen. En flad dis lægger sig på plænen, mellem træerne. Det dybe sorte og det røde, der lyser i det sorte i vinløvet langs alléen.

Efter så mange år: kærligheden bærer dit ansigt.

Under foredraget om kærlighedens ansigt kan jeg kun tænke på dig. Du suger mine tårer op med dine brede læber. Du trænger ind i mig bagfra og kommer alt for hurtigt, siger: det var så blødt at støde mod dig sådan, jeg klarede det ikke.